

Τό γ.κ. θεωρούμε ότι είναι διαταξικό, όχι υπερταξικό ούτε άταξικό. Αυτό σημαίνει ότι αναγνωρίζουμε την ύπαρξη των ταξικών αντιθέσεων και ανταγωνισμών και την άμεση σχέση τους με την καταπίεση των γυναικών, όμως παράλληλα με την ταξική καταπίεση βιώνουμε και καταγγέλλουμε και την φυλετική καταπίεσή μας που διαπερνά όλες τις τάξεις και άφορά όλες τις γυναίκες. Η συνείδηση της περικοποίησης μας και της καταπίεσής μας, που μόνο ποσοτικά αλλάζει από αιώνα σε αιώνα και από τάξη σε τάξη, γέννησαν τό γυναικείο κίνημα.

Τό γ.κ. δεν είναι άταξικό ή υπερταξικό γιατί πιστεύουμε ότι είναι αδύνατο ή γυναίκα να βγει από τό περιθώριο και να απελευθερωθεί από τά καταπιεστικά πρότυπα-ρόλους της μητέρας-νοικοκυράς-σεξουαλικό αντικείμενο (που την καθορίζουν και περιορίζουν από τή στιγμή που θά γεννηθεί. Αν δεν άμφισβητηθούν και γκρεμιστούν οί ιδεολογικές, οίκονομικές και πολιτικές δομές της σημερινής άνδροκρατικής ταξικής κοινωνίας, που στηρίζονται στον άυταρχισμό, την έξουσιαστικότητα, τόν άποκλεισμό και τις διακρίσεις, και αν δεν δημιουργηθούν νέες ανθρώπινες αξίες και κοινωνίες που θά άρνοούνται την καταπίεση, την έκμετάλλευση, τόν άυταρχισμό, τόν έξαναγκασμό και τόν προκαθορισμό της ζωής κάθε ανθρώπου με βάση τυχαία και άυθαίρετα γεγονότα όπως είναι τό φύλο, ή ράτσα, ή θέση στην παραγωγή, κ.ά. Κατά συνέπεια, παρά τή διαταξικότητα του γ.κ. με την έννοια που δώσαμε παραπάνω, τό γ.κ. για να πραγματοποιήσει τούς στόχους του θά συγκρουσθεί με τις συγκεκριμένες τάξεις που κατέχουν τά προνόμια και τις έξουσίες στις σύγχρονες ταξικές κοινωνίες.

Στό σιμεντι αυτό υπάρχει μεγάλη δυνατότητα συνεργασίας με άλλα προσδευτικά κινήματα και κόμματα που άγωνίζονται για μία τέτοια κοινωνία. Όμως τό γ.κ. διαφοροποιείται από τό εργατικό κίνημα. Τό γ.κ. είναι αυτόνομο και σε σχέση με τά κόμματα και σε σχέση με τούς άνδρες. Μόνο του καθορίζει τούς στόχους του, τή στρατηγική του, τις προτεραιότητές του, τις δομές του και άντλεϊ από τις έμπειρίες, τή Μνήμη και τήν Ίστορία των γυναικών. Αν περιοριστεί σε στενά ταξικά πλαίσια, τότε θά υποβιβαστεί από έκφραστή των γυναικείων αίτημάτων σε άπλό διεκδικητή των αίτημάτων που κάθε φορά συμβαδίζουν με τή γενικότερη πολιτική των κομμάτων. Ένώ τό νέο που φέρνει τό γ.κ. είναι ή άμφισβήτηση των σημερινών δομών και ό προβληματισμός πάνω στις αξίες της ζωής, τις προσωπικές σχέσεις, τήν οίκογένεια, τήν σεξουαλικότητα δηλ. σε τομείς άγνωστους ή άδιάφορους στην προβληματική των κομμάτων. Τό νέο αυτό στοιχείο τό φέρνει τό γ.κ. άκριβώς γιατί είναι διαταξικό και γιατί γεννιέται μέσα στα γυναικεία γκέπτο. "Αν δεν γεννηθεί εκεί κανείς δεν μπορεί να τό δημιουργήσει" με... έντολή ή καθοδήγηση.

Οί γυναίκες που βρεθήκαμε μαζί στο γυναικείο κίνημα και συζητήσαμε τά προβλήματα μας που μέχρι τότε κρατούσαμε μυστικά, γιατί τά θεωρούσαμε προσωπικές μας άποτυχίες, άνακαλύψαμε ότι όλες μας, ανεξάρτητα από τις προσωπικές μας ικανότητες

Απειθυμίες, δικαιούτητες και ανόγκες διατηρηθηκαν με έτσι ώστε να αποκτήσουμε τις ιδιότητες που είναι απαραίτητες για να ανταποκριθούμε στον επιβεβλημένο από την κοινωνία ρόλο-πρότυπο της συζύγου-μητέρας-νοικοκυράς και ύστες"συγκεντρώναμε τις προδιαγραφές"του σεξουαλικού αντικείμενου."Όλες, είτε οι οικογένειές μας είχαν οικονομική άνεση είτε όχι, διαμορφώθηκαν για να ανταποκριθούμε στο ρόλο που άλλοι είχαν καθορίσει για μας. Τό ότι η μάνα μας, μιά γυναίκα κι'αυτή, είχε τόν πρώτο ρόλο σ'αυτόν τόν άκρατηριασμό μας, έκανε και κάνει την πληγή πιο βαθειά. Σ'όλες μας η κοινωνία, με έκταλεστικά όργανα τούς γονείς μας, τό σχολείο, τά παιδικά βιβλία, την "κοινή γνώμη", μάς άρνήθηκε ή κατέστειλε τή δυνατότητα έκφρασης, μάς αποθάρρυνε ν' αναπτυχθούμε πνευματικά, να παίρνουμε πρωτοβουλίες, να αίσθάνομαστε αυτοπεποθηση, μάς περιόρισε τή δυνατότητα κίνησης, έκφρασης, λόγου, μάς κατέστειλε τήν έρωτική μας διάσταση μάς έκρυσπε και άρνήθηκε τό κορμί μας."Όλα αυτά γιατί προορισμός μας ήταν να γίνουμε επιθυμητό αλλά και βολικό αντικείμενο του άνδρα, ύποκειμένου σε σχέση με μάς και αντικείμενο κι'αυτού με τή σειρά του σε σχέση με τούς άνδρες που έχουν στα χέρια τους τήν έξουσία.

"Όλες οι γυναίκες έχουμε κοινή τήν αίσθηση ότι ζούμε στο περιθώριο."Ότι είμαστε τό τεράστιο περιθώριο ενός πολιτισμού που μάς πιέζει για χιλιαίτες στή θέση του "θεματοφύλακα" και ποτέ του "δημιουργού". Έχουμε τήν αίσθηση ότι ζούμε σάν "μειονότητα", κι'ας είμαστε πάνω από τό μισό του πληθυσμού."Έχουμε όλα σχεδόν τά χαρακτηριστικά της φυλετικής μειονότητας κι'αποτελούμε ένα τεράστιο γυναικείο Γκέττο, απ'τό όποιο ξεφεύγουν ελάχιστες. Τόσες, ύστες μπορεί τό κάθε φορά σύστημα να άφομειώσει. Οι ύπόλοιπες άποκτοΰμε οι περισσότερες τή συμπεριφορά της "μειονότητας": φόβο, ταθητικότητα, μοιρολατρεία, θαυμασμό για τόν "άνώτερο" άνδρα. Τέλος τήν ένοχή γι'αυτό που είμαστε και τό βύθισμα σε μιά παγκόσμια σιωπή. Τή σιωπή αυτού που πιστεύει ότι δέν έχει τίποτε καινούργιο να έκφράσει, αλλά είναι φτιαγμένος για να διατηρεΐ ότι έχουν δημιουργήσει οι πιο "ίκανοι".

Τό ότι δεχόμαστε τή διαταξικότητα πω γ.κ. δέν σημαίνει ότι παραβλέπουμε τήν επίδραση της ταξικής διαφοροποίησης στις συγκεκριμένες μορφές και βαθμούς που παίρνει ή καταπίεση της γυναίκας στις διάφορες τάξεις. Η οικονομική κατάσταση και τό πολιτιστικό επίπεδο της γυναίκας και του άνδρα επιδροΰν άναμφισβήτητα στις μορφές με τις όποιες έκφράζεται ή καταπίεση. Για παράδειγμα: Τά καθήκοντα και βάρη που ύφίσταται ή γυναίκα έξ αιτίας της μητρότητας διαφοροποιούνται ανάλογα με τήν τάξη π.χ. ή εύπορη γυναίκα μπορεί να έχει βοηθούς για να τήν απαλλάξουν από τά πρακτικά βάρη της μητρότητας, ενώ στις κατώτερες εισοδηματικές τάξεις ή γυναίκα άναγκάζεται είτε να ύφίσταται τό διπλό άρτίο είτε να χάνει τήν οικονομική της άυτονομία εγκαταλείποντας τή δουλειά της. Στο επίπεδο των ήθικών δεσμεύσεων όμως και των εύθυνων ή άνατροφή των παιδιών θεωρεΐται άποκλειστικά δική της εύθύνη-ή καταπίεση δέν έμφανίζει σοβαρές διαφορές στις διάφορες τάξεις.

Τό ίδιο περίπου ίσχύει και για τις δουλειές του νοικοκυριού.

Αντίθετα στην ταρσία της σεξουαλικότητας ή γυναίκα σ' όλες τις τάξεις αποτελεί σεξουαλικό αντικείμενο, γι' αυτό και της άρνούνται να έχει δικές της επιθυμίες, να παίρνει πρωτοβουλίες. Η γυναίκα αναγκάζεται να συναινεί στην πραγματικότητα ή "παρωδία" της κατάκτησης της και να ανέχεται τη διπλή ήθικη.

Η βία που αρχίζει από τον βιασμό στην κυριολεξία και φτάνει στο περφόρμα περνώντας από την αναγκαστική έκπληρωση των "συζυγικών καθηκόντων" εμφανίζεται σ' όλες τις τάξεις το ίδιο εξευτελιστικά και έντονα.

Οι ευκαιρίες για μόρφωση βρίσκονται σε άμεση συνάρτηση με την τάξη της γυναίκας. Όμως ανεξάρτητα από τάξη αν πρόκειται να γίνει επιλογή ανάμεσα στο να μορφωθεί το αγόρι ή το κορίτσι, θα προτιμηθεί το αγόρι. Ακόμα η γυναίκα δεν θα ενθαρρυνθεί να ξεπεράσει τις δυσκολίες που τυχόν θ' αντιμετωπίσει στις σπουδές της, αντίθετα με το αγόρι που θα πιεστεί και θα βοηθηθεί για να προχωρήσει. Η μόρφωση θεωρείτο πιά χρήσιμη για όλους αλλά όχι ακόμα απαραίτητη για τις γυναίκες μια και κύριος σκοπός τους παραμένει για την κοινωνία το να φτιάξουν μια "εύτυχη" οικόγενεια.

Τό ότι οι γυναίκες όλων των τάξεων καταπιέζονται δεν σημαίνει ότι όλες οι γυναίκες συνειδητοποιούν την καταπίεση αυτή. Τα οικονομικά ανταλλάγματα που απολαμβάνει ή άσπρη με το να παίζει το ρόλο της, το "χρυσωμένο κλουβί" που της επιτρέπει να ζει παρασιτικά σε βάρος των ανδρών της τάξης της αλλά και του συνόλου των εργαζομένων που οι άνδρες της τάξης της εκμεταλλεύονται, ή συνήθεια της υπερκατανάλωσης, ή έλλειψη αυτοπεποίθησης στις δικές της δυνάμεις την δυσκολεύουν να δει καθαρά τη θέση της και την αποθαρρύνουν από το να δοκιμάσει να κερδίσει την φυλετική της αξιοπρέπεια με τμήμα το χάσιμα των οικονομικών και ταξικών της προνομίων.

Άλλοι παράγοντες που εμποδίζουν τις γυναίκες να συνειδητοποιήσουν την μειονεκτική τους θέση στην κοινωνία και να ξεριζώσουν την πεποίθηση ότι η θέση αυτή είναι "φυσική" και "μοιραία", είναι η έλλειψη μόρφωσης, οι βαθειά ριζωμένες υποτιμητικές για την γυναίκα πεποιθήσεις και παραδόσεις, που συναντάμε κυρίως στις αγροτικές περιοχές, ή οικονομική εξάρτηση και ο περιορισμός μέσα στην οικόγενεια και το νοικοκυριό, που και τις κρατά μακριά από κάθε σύγχρονο προβληματισμό και τους ενισχύει την αίσθηση της "άνικανότητάς" τους να τὰ βγάλουν πέρα με τον "έξω" "άγνωστο" κόσμο.

Τό γ.κ. θέλει να είναι κίνημα μαζικό και όχι κίνημα μιας κοινωνικής τάξης ή μιας πρωτοπαρίας. Γι' αυτό απευθύνεται σ' όλες τις γυναίκες στη βάση της διαταξικότητας της φυλετικής καταπίεσης. Δεν βάζει προϋποθέσεις: ηλικίας, μόρφωσης, οικονομικής αυτονομίας πολιτικής τοποθέτησης, κοινωνικής τάξης. Όμως για να είμαστε συνεπείς με τις "θέσεις" που προβάλλουμε σαν μέρος του γ.κ. και η συμμετοχή μας σ' αυτό να μην είναι "τυπική" αλλά ουσιαστική και ειλικρινής πρέπει να επιδιώκουμε η συμμετοχή μας, αλλά και κάθε γυναίκας, στο γ.κ. να σημαίνει για την κάθε μία μας αγώνα έναντι του εαυτού μας για να σκεπτόμαστε και να ζούμε από τώρα μ' έναν καινούργιο τρόπο, και ταυτόχρονα αγώνα με τον λόγο και την πράξη απέναντι των ανδρών για να κάνουν κι αυτοί το ίδιο.

5291

Στή βάση αυτή ή μαζικότητα δεν μπορεί να προέρχεται από "στρατολόγηση" με κομματικούς μηχανισμούς ή "ύφαρπαγή"... τής συμμετοχής με συναισθηματικούς εκβιασμούς, αλλά μόνο με φανέρωμα των δομών και θεσμών που μας καταπιέζουν και πειθώ για τη δυνατότητα ύπαρξης ενός κόσμου διαφορετικού.

Πιστεύουμε ότι μαζικοποίηση με τήν έννοια αυτή θα υπάρξει εύκολότερα στις τάξεις των εργαζομένων γυναικών και των γυναικών που έχοντας μια μόρφωση διαπιστώνουν στο πετσί τους ότι οι εξαγγελίες των σύγχρονων κοινωνιών για ισότητα και ελευθερία, απλά δεν τις συμπεριλαμβάνουν.

Οι παρατηρήσεις των τμημάτων αλλά και μελών να σταλλοῦν στη: Μαργα Κατσαχνιά,
Αΐδλου 100, 'Αθήνα Τ.Τ. 137